

korpsket, medens man saa maatte se at faae en anden mere kvalificeret Mand til Intendanturstaben. Denne Mulighed for at føre Personalet tilbage fra Intendanturstaben til Regnskabsførerkorpsket ansaa Udvalget efter at have overveiet Sagen for ikke ganske heldig. Det er tydeligt nok, at de, som ere i Intendantstaben, ville have livligere Udgifter end de, der staa i Regnskabsførerkorpsket, hvad de ogsaa bør have, idet Intendanturstaben skulde bestaa af dem, der egne sig til at beklæde de højere Poster. Naar nu en Mand fra Intendanturstaben blev forjat tilbage til Regnskabsførerkorpsket, saa er det utvivlsomt, at naget han ikke vilde gaa tilbage i Indtægter eller i andre Stilling for saa vidt, vilde han alligevel føle sig brøstholden ved en saadan Forsættelse, og det vilde let kunne føre til, at han vilde gjøre sin Tjeneste med mindre Lyst og Over, end det i og for sig er ønskeligt i Kongens Tjeneste. Paa den anden Side er det ligesaa sikkert, at Regnskabsførerkorpsets Personale vilde føle sig brøstholdent ved at faae sat ind i sin øverste Klasse en Mand, som Intendanturstaben mente at maatte vrage. Det kan for Resten være en overmaade brav Mand, men naar Intendanturstaben har anset ham for ukvalificeret til den Post, han der beklædte, vil det være pinligt for Regnskabsførerkorpsket at faae en saadan Mand sat ind i sine Rækker og det i den allerøverste Etage af Korpsket. Man foreslog derfor at foretage den Forandring, at Intendanturstaben blev skilt fra Regnskabsførerkorpsket — lad mig foreløbig kalde dem saaledes — i den Forstand, at naar en Mand var sat ind i Intendanturstaben, enten tagen dertil fra Regnskabsførerkorpsket, hvilket vil være den regulære Vej, eller flyttet til Intendanturen efter at have tjent som Officer ved et af Baabnene, og det saa har viist sig, at han ikke er kvalificeret til Intendanturtjenesten — og det vil altid være overmaade vanskeligt at bedømme en saadan Mand's Kvalifikation — vil han være at udstille af Intendanturstabens Tjeneste paa samme Maade, som enhver anden Administrationen maa stille sig af med Embedsmænd, der vise sig ikke at kunne gjøre Gyldest, med andre Ord, han vil være at afstedige, og Regnskabsførerkorpsket bliver saaledes friet for den Tort, om jeg saa maa sige, at faae saadanne af Intendanturstaben vragede Personer satte ind i sin øverste Klasse. Da Udvalget var kommet til et foreløbigt Resultat i denne Henseende, henbødte man sig til Krigsministeriet for foreløbig at forhandle derom, og disse Forhandlinger førte til, at Krigsministeren kunde gaa ind paa

den tilsigtede Forandring, men der maatte som Følge af denne tillige a rent formelle Grunde fortages en fuldstændig Omredaktion af Forslaget. Det Forslag, her foreligger for Udvalget, er saaledes i Realiteten ikke synnerlig forskjelligt fra Ministeriets, idet det eneste Punkt, hvori det er forskjelligt derfra, er Intendanturstabens Forhold til Regnskabsførerkorpsket, som jeg antager nu at have forklaret tilstrækkelig. — Der er et andet Punkt, som man ved at konferere med Krigsministeriet tillige kom til at behandle, nemlig det Spørgsmaal, om man skulde træffe en saadan Ordning, at hele Forplejningsvæsenet blev organiseret som et militært Korps, hvilket blandt andet vilde medføre, at de militære Titulaturer bleve indførte i hele Forplejningsvæsenet, baade i Intendanturstaben og i Regnskabsførerkorpsket. Allerede ved Drettelsen af Intendantur- eller Forplejningskorpsket i 1868 indførte den daværende Krigsminister, General Raasløff en Ordning, hvorefter Underklasserne bleve indordnede i det militære Hierarki, til samme Benævnelse som Hærens øvrige Underofficerer, hvormod man, uviist af hvilken Grund, dengang ikke gjorde Stridtet fuldt ud, men lod Forplejningskorpskets Officerer, om jeg saa maa kalde dem, føre Titel af Reserveintendant, Intendant, Overintendant, Stabsintendant og Generalintendant, hvilket havde til Følge, at Korpskets Overordnede havde en egen Uniform og tillige fik andre Distinctioner til deres Uniform end Hærens Officerer. Medens Underofficererne af Korpsket fik Armeens sædvanlige Underofficersdistinctioner, fik de Overordnede i Korpsket ikke Officersdistinctioner, men særegne Stulberdistinctioner. Der blev af Udvalget forhandlet om dette Punkt, og jeg kan sige, at Chefen for Forplejningskorpsket lagde fra sin Side megen Vægt paa, at Korpskets militære Organisation, som man i 1868 var gaaet ind paa, men ikke helt havde gennemført, nu ogsaa kunde blive gennemført for de overordnede Klassers Bedkommende, og Udvalgets Flertal har ikke set nogen Grund, hvorfor det skulde modsætte sig Opfyldelsen af dette Ønske, som det i og for sig finder ganske naturligt, idet man finder, at der kan være nogen Grund til at antage, at Officerstitelen vil hjælpe den overordnede Administration og den militære Forplejningstjenestes Embedsmænd noget til at gjøre sig gjældende blandt Armeens øvrige Officerer, hvad der kan have sin Betydning under visse Forhold, der i Krigstid kunne blive vanskelige nok for Forplejningskorpskets Embedsmænd. Udvalgets Flertal er derfor gaaet med til at tildele Forplejningskorpskets